

Sentencja

Dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności art. 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. c), d) i g) tej dyrektywy a także zasady równego traktowania i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisów krajowych umożliwiających instytucji zamawiającej:

- uwzględnienie, na warunkach przez nią przewidzianych, skazującego, nawet jeszcze nieprawomocnego, wyroku karnego wydanego wobec członka zarządu przedsiębiorstwa uczestniczącego w przetargu za przestępstwo związane z działalnością gospodarczą tego przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy zaprzestał on pełnienia funkcji w roku poprzedzającym publikację ogłoszenia o zamówieniu publicznym oraz
- wykluczenie tegoż przedsiębiorstwa z udziału w odnośnym przetargu z uwagi na to, że nie informując o tym – nieprawomocnym jeszcze – wyroku skazującym, nie odcięło się ono całkowicie i faktycznie od działań tegoż członka zarządu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Eni SpA, Eni Gas & Power France SA, Union professionnelle des industries privées du gaz (Uprigaz) / Premier ministre, Ministre de l'Environnement, de l'Énergie et de la Mer

(Sprawa C-226/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Energia — Sektor gazu — Bezpieczeństwo dostaw gazu — Rozporządzenie (UE) nr 994/2010 — Ciężący na przedsiębiorstwach gazowych obowiązek podjęcia środków w celu zapewnienia dostaw gazu odbiorcom chronionym — Artykuł 2 akapit drugi pkt 1 — Pojęcie „odbiorców chronionych” — Artykuł 8 ust. 2 — Dodatkowy wymóg — Artykuł 8 ust. 5 — Możliwość spełnienia przez przedsiębiorstwa gazowe ciężących na nich obowiązków na szczeblu regionalnym lub unijnym — Przepisy krajowe przewidujące wobec dostawców gazu dodatkowy wymóg magazynowania gazu, którego zakres stosowania obejmuje również odbiorców niezaliczających się do odbiorców chronionych w rozumieniu rozporządzenia nr 994/2010 — Obowiązek magazynowania, który musi być spełniony w wysokości 80 % na terytorium danego państwa członkowskiego]

(2018/C 072/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eni SpA, Eni Gas & Power France SA, Union professionnelle des industries privées du gaz (Uprigaz)

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Environnement, de l'Énergie et de la Mer

przy udziale: Storengy, Total Infrastructures Gaz France (TIGF)

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakładające na dostawców gazu ziemnego obowiązek magazynowania gazu, którego zakres stosowania obejmuje również odbiorców niezaliczających się do odbiorców chronionych wyszczególnionych w art. 2 akapit drugi pkt 1 tego rozporządzenia, pod warunkiem że są spełnione przesłanki przewidziane w pierwszym z tych przepisów, co powinien ustalić sąd odsyłający.

- 2) Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr994/2010 należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych nakładających na dostawców gazu ziemnego obowiązek utrzymywania zapasów magazynowych w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw na wypadek sytuacji kryzysowej z użyciem w sposób konieczny wyłącznie infrastruktury znajdującej się na terytorium krajowym. W niniejszej sprawie do sądu odsyłającego należy jednakże zbadać, czy przewidziana w przepisach krajowych możliwość uwzględnienia przez właściwy organ innych „instrumentów modulacji” dostępnych zainteresowanym dostawcom zapewnia tym dostawcom rzeczywistą możliwość spełnienia spoczywających na nich obowiązków na szczeblu regionalnym lub na szczeblu Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Københavns Byret – Dania) –postępowanie karne przeciwko Bentowi Falbertowi, Poułowi Madsenowi, JP/Politikens Hus A/S

(Sprawa C-255/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych — Uregulowanie krajowe określające w szczegółowy sposób lub wprowadzające zakaz oferowania gier, loterii i zakładów bez posiadania zezwolenia i wprowadzające zakaz reklamy gier, loterii i zakładów oferowanych bez posiadania zezwolenia)

(2018/C 072/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Københavns Byret

Strony w głównym postępowaniu karnym

Bent Falbert, Poul Madsen, JP/Politikens Hus A/S

Sentencja

Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak przepis sporny w postępowaniu głównym, przewidujący sankcje karne w przypadku sprzedaży gier, loterii lub zakładów na terytorium kraju bez zezwolenia nie stanowi w rozumieniu tego przepisu technicznego, podlegającego obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej dyrektywy. Z kolei przepis krajowy, taki jak przepis sporny w postępowaniu głównym, przewidujący sankcje karne za reklamę gier, loterii lub zakładów, na które nie uzyskano zezwolenia, stanowi w rozumieniu tego przepisu przepis techniczny, podlegający obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, o ile z prac przygotowawczych nad tym przepisem prawa krajowego wyraźnie wynika, że jego przedmiotem i celem było rozciągnięcie na usługi gier online istniejącego wcześniej zakazu, czego ustalenie należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 grudnia 2017 r. – Binca Seafoods GmbH / Komisja Europejska

(Sprawa C-268/16 P) (¹)

[Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 834/2007 — Produkcja i etykietowanie produktów ekologicznych — Rozporządzenie (WE) nr 889/2008 — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1358/2014 — Interes prawny — Pojęcie „korzyści indywidualnej”]

(2018/C 072/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Binca Seafoods GmbH (przedstawiciel: H. Schmidt, Rechtsanwalt)